

קובץ

האור לחיים

שנה
שישית

מאמרים ושיחות
מזן ראש הישיבה
הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

פרשת במדבר תשפ"ג

זמני השבת

ר"ת	צאת השבת	הדלקת נרות	י-ם
21:03	20:08	* 19:17	ת"א
21:00	20:06	19:14	חיפה
21:03	20:09	19:17	ב"ש
21:00	20:06	19:14	

* לנוהגים 40 דק': 18:57

להארות או הערות, ניתן לפנות
orhachaim4@gmail.com

דיסקים של שיעורי הרב ניתן להשיג
במשרדי אור החיים - 02-5000455

בס"ד ניתן לשמוע את השיעורים בשידור חי
בימים שלישי וחמישי בין השעות 21:00-22:00
קול הדף - 02-6400000
orhachaim.co.il

המעוניינים לסייע בהדפסת החוברת לשם זיכוי הרבים,
או להקדיש את העלון לרפואה, להצלחה, או לעילוי נשמה וכדו',

יוכלו לפנות באמצעות מייל:
orhachaim4@gmail.com
או בטלפון: **02-5000455** **02-5380014**
052-7129793

יוצא לאור ע"י "מכון אור החיים"
רח' עזרא 1 ת.ד. 5512 ירושלים

תוכן עניינים

פרשת במדבר תשפ"ג

חלק מהמאמרים נלקטו מתוך הספר "משכני אחריד" - חומש במדבר

1 דרך ארץ קדמה לתורה

פניני אור החיים הקדוש:

6 יש מקום לכולם

פרשה למעשה:

9 באש במים ובמדבר

16 נתינת התורה - במדבר דווקא ולא בארץ ישראל

18 חביבותם של ישראל

20 ישראל שומרים על ייחוסם

22 בכוח זכות אבות

24 לכל יהודי המיוחדות שלו לבצע את שליחותו בעולם

דרך ארץ קדמה לתורה

משה ואהרן פנו לאנשים שה' נקב בשמותיהם בהצנע, ורק אחר כך הקהילו את כל ישראל, כדי שלא לקרוא לנשיאים מתוך כל העדה. באופן הזה היה המינוי פחות בולט, והפגיעה באחרים, שלא נבחרו, גם היא קהתה.

פרשת במדבר, ובתוכה עניין זה של מינוי הנשיאים, נקראת קודם חג מתן תורה, ויש בכך כדי ללמדנו שעל מנת לקבל את התורה - חובה עלינו להקפיד ביותר על הזהירות בכבוד הזולת. תלמידי רבי עקיבא נפטרו בימים אלו, ימי ספירת העומר, מפני שלפי דרגתם לא

אָלָה קְרוּאֵי הָעֵדָה נְשִׂאֵי מִטּוֹת אַבּוֹתָם (במדבר א, טז).

המדרש מספר, כי בשעה שאמר הקב"ה למשה למנות את הנשיאים, אמר משה: 'איך אוכל למנות נשיאים מתוך בני ישראל? הרי כולם צדיקים וכולם יודעים את התורה... אם אמנה את פלוני, אפגע באלמוני...'

'אנא, ריבונו של עולם', ביקש משה, 'נקוב אתה בשמותיהם.'

ואכן, הקב"ה בעצמו מנה את שמות הנשיאים, ואז - "וַיִּקַּח מֹשֶׁה וְאֶהְרֹן אֶת הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר נִקְּבוּ בְשֵׁמוֹת" (במדבר א, יז).

"הזהירות בכבוד

הזולת, שאין להקל

בה כמלוא נימה,

גם במהיר ויתורים

גדולים, ואפילו

רוחניים"

נהגו כבוד זה בזה.

כשיסור שומו מעליו.

דרך ארץ קדמה לתורה! אם אין נוהגים כבוד זה בזה, אם לא עוסקים בתיקון המידות ולא נזהרים בעניינים של בין אדם לחברו - אי אפשר להגיע לקבלת התורה!

קם רבי חייא הגדול, תלמידו המובהק של רבנו הקדוש, ויצא מבית המדרש. ראו זאת התלמידים האחרים, קמו אף הם ויצאו, והתבטל השיעור.

למחרת, פגש רבי שמעון בנו של רבנו הקדוש את רבי חייא, ושאלו: "למה ציערת את אבא? בגלל השום שאכלת התבטל השיעור".

"חלילה", ענה לו רבי חייא, "לא תהא כזאת בישראל! לא אני הוא שאכלתי את השום, אך כאשר ביקש רבנו שמי שאכל שום יצא - יצאתי אני כדי שלא ירגישו מי הוא זה שכן אכל".

כך ויתר רבי חייא על שיעורו של רבנו, ואף גרם לכך שהשיעור כולו התבטל - ובלבד שלא יתבייש אותו תלמיד.

בגמרא (סנהדרין יא ע"א) הובא מעשה המלמד על גודל חשיבותה של הזהירות בכבוד הזולת, שאין להקל בה כמלוא נימה, גם במחיר ויתורים גדולים, ואפילו רוחניים, וכך מספרת הגמרא:

רבי יהודה הנשיא היה יושב ודורש בדברי תורה, והנה הריח ריח חריף של שום. הריח הפריע מאוד לרבי הקדוש, והוא ביקש כי מי שאכל שום - יצא. ילך לחיים טובים ולשלום, ויבוא מחר

ניתן להקדיש את העלון לברכה, הצלחה
זיווג הגון, רפואה שלימה
או להבדיל, לעילוי נשמה
לפרטים: 02-5000455
orhachaim4@gmail.com

של חכמים וסופרים, תלמידי חכמים וברי אוריין, וחפץ להשתבח בפניהם בחתן שבו זכה.

ואומנם, כשהגיע החתן הצעיר לביקור, התקבל בבית חותנו בכבוד גדול, ואחר כך לקחו החותן לבית המדרש, לבקשת תלמידי החכמים שחפצו להשתעשע עמו בדברי תורה. כשהגיע העילוי המפורסם לבית המדרש, ניגשו אליו מיד הלומדים ושטחו את קושיותיהם: "הקושיה הזאת נשארה בצריך עיון בתוספות..."

רבי עקיבא איגר זצ"ל היה גאון עולם, אשר כבר בצעירותו נודע בשערים והתפרסם בגדלותו. עשירים רבים, אשר היו להם בנות שהגיעו לפרקן - חפצו בו לחתן, לפי שהיה גדול בתורה, עניו עצום ובעל קדושה יתרה. ואכן, בסופו של דבר בא הבחור העילוי בברית האירוסין עם בתו של גביר גדול, מוקיר דרבנן. לאחר שמחת האירוסין, ביקש החותן העשיר מחתנו החדש שיבוא לביקור בביתם. אותו עשיר התגורר במקום

תורמים

104 ש"ח

למוסדות אור החיים

כסגולת ר' חיים פלאגי

זכרית ה'ג שבועות

סגולת רבי חיים פלאגי

הש"ס

רבי חיים פלאגי מציין בספרו 'מועד לכל חי' (סגולה שמוצאת בספר הקדמון 'ספר מעשה הצדקה דף קט ע"ב) **כה דבריו:**

ערב שבועות - יפריש צ"א (91) פרומות וישלים על שיעור ב' פעמים ב"ן (בן בנימטריה 52. כלומר: 2*52=104)

ויתנם לתלמיד חכם עני ועניו, והוא תיקון לעון אדם הראשון ועון העגל ולפגם הברית, והוא סגולה לחשוכי בנים ולקירוב הגאולה

לפרטים: **02-5000455**

הסביר לרבי עקיבא כי חותנו סבור שהשידוך היה מקח טעות, והוא רוצה לחזור בו.

תגובתו של רבי עקיבא היתה מפתיעה: "אמור לו", אמר לשליח, "כי אני מבקש ממנו להמתין עוד יומיים. יומיים בלבד, ולאחר מכן אעשה ככל אשר יאמר".

שמע הגביר את תשובת חתנו, ואף על פי שהתקשה להבין את פשר הבקשה, נעתר לה.

למחרת שוב חזר המחזה המביש על עצמו. החתן יושב בבית המדרש, אך אינו פותח את פיו. אבל לאחר יומיים - התהפכה הקערה על פיה! רבי עקיבא נכנס אל בית המדרש, ניגש לאחד מתלמידי החכמים, חזר על הקושיה שהציג הלה בפניו, ותירץ

"רש"י סותר את עצמו במקום אחר..." "מה יאמר כבודו על התירוץ הזה?" אבל החתן האורח - כאילם לא יפתח פיו. שומר הוא על שתיקה מוחלטת, אינו משיב ואינו מתרץ, אינו מגיב ואינו עונה.

ראו יושבי בית המדרש כך, ונדו בראשם. כנראה הטעו השדכנים את הגביר. החתן המהולל אינו מצליח לענות אפילו על קושיות פשוטות! היו אף שניגשו לעשיר והודיעו לו כי החתן שלקח אינו אלא כלי ריקן. לא ארי עלה מבבל, אלא שועל!

נבהל הגביר, וכבר ביקש לפרק את השידוך. מוכן היה לפצות את רבי עקיבא בפיצוי נכבד, העיקר שיוותר על השידוך וישוב לביתו, ואף שלח אליו שליח כדי להודיעו זאת. השליח

לרפואת

תקוה בת רחל רוחאם

שביקש את סליחת חתנו על שטעה בו, הציגה בפניו.

"אסביר לך את פשר הדבר", ענה רבי עקיבא. "ידידך, פלוני הגביר, גם הוא אירס את ביתו לאחרונה, וחתנו - אשר תלמיד חכם ובר אוריין הוא, הגיע אף הוא לעיר. חששתי שמא בגללי יתבייש החתן ההוא, ויצטער חותנו, ולכן החלטתי שלא לפתוח את פי בדברי תורה כל עוד נמצא החתן השני בעיר.

"אומנם", המשיך רבי עקיבא, "גם אותך לא רציתי לבייש חלילה, לכן חיכיתי שיעזוב החתן השני את בית חמיו, ומיד כשיכולתי, גרמתי גם לך שמחה וקורת רוח..."

אותה בגאונות מפליאה. בעודם מדברים, ניגש לשם אדם נוסף, וגם לו ענה החתן בלמדנות ובבהירות. עד מהרה נדהמו הכל לגלות את בקיאותו ולמדנותו העצומות של החתן שחשבו לכלי ריק, ומיד מיהרו לחותן המבוהל והרגיעוהו: "בגאון עולם זכית!" אמרו לו. "לא יכולת לעשות מקח טוב מזה..."

"רק קושיה אחת נותרה לנו", סחו הלומדים לחותן המאושר, "אולי באוזניך יהיה מוכן חתנך לתרץ אותה: מדוע שתק במשך יומיים תמימים? לשם מה עשה עלינו רושם של בור ועם הארץ?"

גם החותן עצמו ביקש לדעת את התשובה לשאלה זו, ואכן, לאחר

יש מקום לכולם

המקום הקדים את הכלל שהוא "מדבר סיני" לפני הפרט - "באהל מועד", וכשהזכיר את הזמן הקדים את הפרט ואמר "באחד לחדש השני" ואחר כך הזכיר את כללות הזמן ואמר "בשנה השנית".

מדוע לא השווה הכתוב לשונו במקום ובזמן?

וביאר, "כי הכתוב אדרבה, השכיל לדבר בשיעור שווה", וזאת על פי המובא במדרש (בראשית רבה סח) על הפסוק "הנה מקום אתי", שמקומו של הקב"ה טפל לו, ועל דרך זו "יהיה טפל כל המקום לגבי המקום אשר חונה שם האלוקים", ונמצא שגם בענין המקום הקדים הכתוב את הכלל

וידבר ה' אל משה במדבר סיני באהל מועד באחד לחדש השני בשנה השנית (במדבר א, א).

כותב ה"אור החיים" הקדוש:

ונשאר להעיר למה לא השוה ה' מידותיו יתברך בשיעור הדברים, כי כשהזכיר הודעת המקום הקדים מחברת הכללות שהוא מדבר סיני ואחר כך הזכיר פרט המקום ואמר באהל מועד, וכשהזכיר הודעת הזמן הקדים זיכרון פרט הזמן ואמר באחד לחדש השני ואחר כך הזכיר מחברת כללות הזמן ואמר בשנה השנית וגו'.

ה"אור החיים" הקדוש הקשה על לשון הכתוב, שכשהזכיר את ענין

[שלא הקריבו את פסחיהם באותו היום]. ואין לך כל פסח ופסח שלא נמנו עליו יותר מעשרה בני אדם, והיו קוראין אותו פסח מעובין" - פסח עבה, על שם שהיה העם רב כל כך.

קשה לתפוס את המספר האדיר של הקרבנות, ושל העולים לרגל, באותה שנה. "שישים ריבוא זוגי כליות" הן מיליון ומאתיים אלף קורבנות פסח! וכמה עולים לרגל היו? החשבון פשוט:

הדין הוא שקורבן פסח נאכל על

קודם הפרט, כי "הכלל הוא אוהל מועד והמדבר הוא פרט טפל לו".

ממשיך ה"אור החיים":

הגמרא (פסחים סד ע"ב) מספרת: "פעם אחת ביקש אגריפס המלך ליתן עיניו באוכלוסי ישראל", הוא רצה לדעת את מניינם של ישראל. "אמר ליה לכהן גדול: תן עיניך בפסחים [למנותם]. נטל [הכהן הגדול] כוליא [כליה] מכל אחד, ונמצאו שם שישים ריבוא זוגי כליות, [שהם] כפלים כיוצאי מצרים, [וזה] חוץ מטמא ושהיה בדרך רחוקה

תורמים

104 ש"ח

למוסדות אור החיים

כסגולת ר' חיים פלאגי

זכרית ה' שבועות

סגולת רבי חיים פלאגי

הש"ס

רבי חיים פלאגי מציין בספרו 'מועד לכל חי' (סגולה שמוצאת בספר הקדמון 'ספר מעשה הצדקה דף קט ע"ב) **כה דבריו:**

ערב שבועות - יפריש צ"א (91) פרוטות וישלים על שיעור ב' פעמים ב"ן (בן בגיטסריה 52. כלומר: 2*52=104)

ויתנם לתלמיד חכם עני ועניו, והוא תיקון לעון אדם הראשון ועון העבל ולפגם הברית, והוא סגולה לחשוכי בנים ולקירוב הגאולה

לפרטים: **02-500455**

בשטח כל כך מצומצם של העזרה?
ה"אור החיים" הקדוש משיב על כך
בלשונו הזהב: "שמקומו של הקב"ה
הוא טפל לו, ולערך זה יהיה טפל כל
המקום לגבי המקום".

והוא מוסיף ואומר: "ותדע כמה הוא
מופלג מקום אשר ה' שם, ממה
שמצינו שבב' אמות שבין בדי הארון
עמדו רווחים ס' ריבוא של ישראל,
הרי שהגם שהוא לעין מועט - הוא
מרובה לצד השוכן בו ברוך הוא".

בקרב ממש נזכה בע"ה לראות עין
בעין את הפלא הגדול הזה. מיליוני
יהודים יעלו לרגל, לבית המקדש
השלישי שייבנה במהרה בימינו.

השוכע. משום כך היו מביאים שלמי
חגיגה ואוכלים מהם תחילה, ורק
לאחר מכן אוכלים כזית מקרבן הפסח
(שם ע"א). וכיון שכך, היו נמנים כמה
אנשים על כל קרבן, כפי שאומרת
הגמרא: "ואין לך כל פסח ופסח שלא
נמנו עליו יותר מעשרה בני אדם" -
כדי שלא יוותר מבשרו.

נמצא, אפוא, שלכל הפחות שנים-
עשר מיליון יהודים עלו באותה
שנה לרגל, והם שהביאו את מיליון
ומאתיים אלף הקורבנות. וכל זאת
מבלי להביא בחשבון את הקורבנות
שנמנו עליהם יותר מעשרה אנשים.
היכן נכנסים כל כך הרבה אנשים

לעילוי נשמת

יוסף ועופר בני ציונה ז"ל

באש במים ובמדבר

כמו אדם מורעב שרואה אוכל מול עיניו. אש קודש!

לאש ישנה תכונה נוספת - "מה אש אינו דולק יחיד, אף דברי תורה אין מתקיימים ביחיד" (תענית ז ע"א). כשמבעירים פיסת עץ בודדת, היא דולקת זמן מה, עד שנכבית מאליה. כשמבעירים שני עצים - יוצרים מדורה.

כך התורה הקדושה: ללימוד עצמי יש מגבלה. אדם שיושב לבדו והוגה בתורה, עם כל המעלה הגדולה, חסר לו את החידוד, את הליבון של הדברים. על ידי לימוד בחברותא הדברים מתחדדים ומתלבנים. "מה ברזל זה, אחד מחדד את חבירו - אף שני תלמידי חכמים מחדדין זה את זה בהלכה" (שם).

אולם כל דבר צריך להיות בשליטה. לעיתים, מרוב התלהבות בלימוד, האדם רואה מול עיניו רק את דף הגמרא, הוא לא רואה שום דבר אחר,

וַיִּדְבֶּר ה' אֶל מֹשֶׁה בְּמִדְבַּר סִינַי (במדבר א, א).

אמרו חז"ל במדרש (במדבר רבה א, א): "למה במדבר סיני? מכאן שנו חכמים: בג' דברים ניתנה התורה - באש ובמים ובמדבר. באש מנין - וְהָרַסְנוּ עֵשֶׂן כְּלוֹ' (שמות יט, יח). ובמים מנין, שנאמר: 'גַּם שָׁמַיִם נָטְפוּ גַם עָבִים נָטְפוּ מֵיִם' (שופטים ה, ד). ובמדבר מנין - וַיִּדְבֶּר ה' אֶל מֹשֶׁה בְּמִדְבַּר סִינַי. ולמה ניתנה בג' דברים הללו? אלא מה אלו חינם לכל באי העולם, כך דברי תורה חינם הם. דבר אחר: כל מי שאינו עושה עצמו כמדבר הפקר אינו יכול לקנות את החכמה והתורה."

אש, מים, מדבר - אלו שלוש תכונות הנדרשות כדי לזכות לקניין התורה.

'אש' - זו התלהבות דקדושה. התורה משולה לאש - "הָלוֹא כֹה דִבְרֵי פְּאֵשׁ נְאֻם ה'" (ירמיהו כג, כט). אי אפשר לקנות את התורה בלי רוח סוערת של חום והתלהבות. אדם צריך לגשת אל דף הגמרא עם כל החיות שבו, להרגיש

כולל החברותא שלו.

זה עלול להיות מסוכן. מרוב להט וחשקת התורה, האדם עלול לדרוך על הזולת. זהירות! אתה לא לבד בעולם, יש בני אדם מולך! היזהר שהתורה שלך לא תהיה על חשבון ה'בין אדם לחברו' שלך. לשם כך אתה זקוק ל'מים', לצנן את הלהט המיותר, שעלול לחרוג מהגבולות המותרים.

ישנה תכונה נוספת למים - הם יורדים ממקום גבוה למקום נמוך. ועל כך אומרת הגמרא (תענית שם): "למה נמשלו דברי תורה למים, דכתיב 'הוי כל צמא לכו למים' - לומר לך: מה מים מניחין מקום גבוה והולכין למקום נמוך, אף דברי תורה אין מתקיימין אלא במי שדעתו שפלה."

התורה אינה מתקיימת אצל בעלי

גאווה. נאמר: "לא בְּשָׂמִים הִיא" (דברים ל, יב), ודורשים על כך (עירובין נה ע"א): "לא תמצא במי שמגביה דעתו עליה כשמים".

אתה רוצה לזכות לתורה? תנהג בנמיכות קומה, בשפלות, בענוה - כמו מים היורדים ממקום גבוה למקום נמוך.

הגמרא (תענית שם) מוסיפה עוד תכונה למים, כמו גם למשקים האחרים - יין וחלב: "מה שלושה משקים הללו אין מתקיימין אלא בפחות שבכלים, אף דברי תורה אין מתקיימין אלא במי שדעתו שפלה".

האחסון הטוב ביותר למשקים הוא דווקא בכלים פשוטים, כלי חרס וזכוכית. אם יאחסנו אותם בכלי כסף וזהב - הם יתקלקלו. כך התורה

לא להתייחס לכל מיני הפרעות ושיבושים.

מי ששם עצמו כמדבר, אין לו שום ציפיות חומריות וגשמיות, הוא מסתפק במה שיש, ואדרבה, הוא מתרחק מכל מעדנים ותפנוקים שבעולם, וכמאמר חז"ל: "עד שאדם מתפלל שיכנס תורה לתוך גופו יתפלל שלא יכנסו מעדנים לתוך גופו" (תוס' כתובות קד ע"א ד"ה לא).

שלוש התכונות הללו - אש, מים, מדבר - מסמלות יסוד נוסף הנדרש כדי לזכות לקניין תורה: מסירות נפש. אש - זהו אברהם אבינו, אבי האומה היהודית, שנכנס לכבשן האש על אמונת ה'. בלי מסירות נפש אי אפשר לזכות לתורה. אם אתה רוצה לזכות לתורה, עליך להיות מוכן למסור את הנפש לתורה. "בְּכֹל נִפְשֶׁךָ" (דברים ו, ה) - "אפילו הוא נוטל את נפשך" (ברכות נד ע"א).

מים - אלו מי ים סוף, שעם ישראל נכנסו לתוכם עד צווארם - "וַיָּבֵאוּ בְּנֵי

מתקיימת באדם עניו, לא במי שהוא גאה וגבה רוח.

ותכונה שלישית של התורה - 'מדבר'. המדבר הוא מקום הפקר, פתוח לכולם, כל העת. אין בו גדרים ומגבלות. אין בו חיים של תענוגות, עוברים בו לא כדי לחפש את הנאות העולם הזה אלא כדי לחצות אותו בדרך אל היעד.

כך הוא קניין התורה. הלומד צריך להפקיר עצמו כמדבר, לא להקפיד על זוטות, לא לדקדק בקטנות, לא לחשוב על תענוגות החיים. עליו להיות שקוע כל כולו בחיי תורה ומצוות, בלי שום סייג ומגבלה.

לפעמים אדם עייף, רעב, יש לו מעט אוכל, וגם הוא לא ערב במיוחד לחכו... חלילה שהדבר ישפיע על לימודו. "עַל כָּל פְּשָׁעִים תִּכְסֶּה אֱהָבָה" (משלי י, יב). התשוקה והאהבה לתורה גוברות על הכל.

עליו להפקיר את עצמו כמדבר, לא להתרגש ולהתפעל משום דבר,

אורבות בו סכנות גדולות לאדם. אבל אם זהו ציווי ה', אין שום שאלות ותהיות. יש לקיימו במסירות נפש.

בדברי חז"ל אלו טמון רעיון נוסף.

היצר הרע כולו "אש"! הוא "בוער" בעצמותיו של אדם כאש! חז"ל מספרים (קידושין פא ע"א) שכשיצר הרע ניסה להכשיל את רב עמרם חסידא, "רמא קלא: נורא בי עמרם!" - הוא צעק בקול: אש בבית עמרם! ולאחר שהשביע אותו שִׁיֵּצֵא ממנו, "נפק

יִשְׂרָאֵל בְּתוֹךְ הַיָּם בַּיַּפְשָׁה" (שמות יד, כב). באותה עת, לא רק יחידים מסרו את נפשם לה', אלא עם ישראל כולו השליך את נפשו מנגד ושמע לדבר ה'. כולם נכנסו לים סוף, כציווי ה'. מסירות הנפש הזו הכשירה אותם להיות עם ה' ולקבל את התורה.

מדבר - זו מסירות נפשם של ישראל שהלכו "הַמּוֹלִיבֵךְ בַּמַּדְבָּר הַגָּדֹל וְהַנּוֹרָא נִחַשׁ שָׂרָף וְעָקְרָב וְצִמְאוֹן אֲשֶׁר אֵין מַיִם" (דברים ה, טו). המדבר אינו מקום חיים לבני אדם. אין בו חיים,

זכרונות הרב שמואל

סגולת רבי חיים פלאג'י

הש"ס

תורמים

104 ש"ח

למוסדות אור החיים

כסגולת ר' חיים פלאג'י

לפרטים: **02-5000455**

רבי חיים פלאג'י מציין בספרו 'מועד לכל חי' (סגולה שמוצאת בספר הקדמון 'ספר מעשה הצדקה דף קט ע"ב) **כה דבריו:**

ערב שבועות - יפריש צ"א (91) פרומות וישלים על שיעור ב' פעמים ב"ן (בן בגיטסריה 52. כלומר: 2*52=104) ויתנם לתלמיד חכם עני ועניו, והוא תיקון לעון אדם הראשון ועון העגל ולפגם הברית, והוא סגולה לחשוכי בנים ולקירוב הגאולה

יצר הרע. חז"ל אומרים (סוכה נב ע"ב):
 "תנא דבי רבי ישמעאל: אם פגע בך
 מנוול זה - משכהו לבית המדרש.
 אם אבן הוא - נימוח, אם ברזל הוא
 - מתפוצץ". ע"י לימוד התורה אדם
 מתעדן, מתעלה, מתרומם, ובכך
 הוא "שופך מים" על תאוות היצר
 הבוערות ומכניע אותן.

התורה גם נמשלה לאש שנאמר
 (ירמיהו כג, כט): "הֲלוֹא כֹה דִּבַּרְתִּי כְּאִשׁ"
 וניתנה באש שנאמר (שמות יט, יח):
 "וְהָרַסְתִּי עֵשֶׂן פָּלוֹ", והלכה היא (שבת
 מא ע"א) ש"הבלא מפיק הבלא" - הבל
 מוציא הבל. כאשר היצר הרע "בוער"
 באדם - הדרך להתגבר עליו היא על
 ידי בעירה נגדית. אש מוציאה אש!
 אדם הלומד תורה במלוא המרץ
 וההתלהבות, בבחינת "כָּל עֲצָמוֹתַי
 תֹּאמְרֶנָּה", יצליח לסלק מעליו את כל
 התאוות הבוערות כאש בעצמותיו. זה
 נכנס וזה יוצא כנגדו.

תורה גם ניתנה במדבר. המדבר
 מסמל את הענווה. על האדם לסגל
 לעצמו את מידת הענווה, "שהיא
 מידה טובה מכל המידות הטובות"

מיניה כי עמודא דנורא" - יצא ממנו
 כמו עמוד של אש.

השאלה הגדולה היא: איך אפשר
 "לכבות" את האש הגדולה הזאת
 ולהתגבר עליה?

חז"ל לימדו אותנו את הדרך (שם ל
 ע"ב): "אמר להם הקב"ה לישראל:
 בְּנֵי, בראתי יצר הרע ובראתי לו תורה
 תבלין! ואם אתם עוסקים בתורה - אין
 אתם נמסרים בידו, שנאמר (בראשית ה,
 ז): 'הֲלוֹא אִם תֵּיטִיב שְׂאֵת', ואם אין
 אתם עוסקין בתורה - אתם נמסרים
 בידו, שנאמר: 'לִפְתַּח חֲטָאת רִבְיָן',
 ולא עוד, אלא שכל משאו ומתנו בכך,
 שנאמר: 'וְאֵלֶיךָ תִּשְׁוֹקְתוּ', ואם אתה
 רוצה אתה מושל בו, שנאמר: 'וְאֵתָהּ
 תִּמְשָׁל בּוֹ'".

וזהו שאמרו חז"ל, שבג' דברים ניתנה
 התורה: באש, במים ובמדבר.

התורה נמשלה למים שנאמר (ישעיהו
 נה, א): "הוֹי כָּל צָמְא לְכוּ לַמַּיִם" (תענית ז
 ע"א), וניתנה במים שנאמר (שופטים ה, ד):
 "גַּם שְׁמַיִם נָטְפוּ גַם עֵבִים נָטְפוּ מַיִם"
 - כשם שטבעם של המים לכבות את
 האש, כן התורה מְכַבֶּה את כוחו של

בצעירותי כשלמדתי בחיפה זכיתי לשמוע אותו כמה פעמים. בחודש אלול היו מביאים אותו לישיבה למסור שיחת חיזוק לקראת הימים הנוראים. כל תלמידי החכמים של חיפה וכן בעלי בתים בוגרי ישיבות היו באים לשמוע אותו. השיחה שלו נאמרה באידיש. לא הבנתי את התוכן, אבל די היה במראה שלו, בדיבור שלו, כדי להתעורר ולהתחזק. גם מי שלא הבין את שפת הדיבור, הבין היטב את שפת הלב. הוא היה זועק בהגייה אשכנזית: "יראת שמים!". הזעקה שלו שיצאה מלבו הטהור חדרה ללבבות.

מסופר עליו, שפעם בליל שבת, בעודו משורר את פסוקי "אשת חיל", כשהגיע לפסוק "נודע בשערים בעלה בשבתו עם זקני ארץ", זלגו עיניו דמעות.

בשולחן השבת ישבה הרבנית וכן כמה מתלמידי הישיבה. הם הביטו במשגיח ולא הבינו מה עורך את התרגשותו עד לדמעות. עד שפנתה הרבנית ותמחה לפשר הדבר. השיב לה רבי אליהו:

(אגרת הרמב"ן) ובכך יעדן את אישיותו וירסן את תאוותיו.

לכן, אדם המרגיש שאיזושהי תאוה, שאינה רצויה בעיני השי"ת, בוערת בקרבו - יקבל על עצמו מיד לפתוח ספר, יהא זה דף גמרא או סימן בשולחן ערוך או ספר מוסר, וילמד בהתלהבות, ובכך יכניע את אותה תאוה!

הענוה, כאמור, היא תנאי לזכות לקניין תורה. ומה קורה אחרי שאדם זוכה לתורה? אין זה אומר שמעתה הוא רשאי לנהוג בגאווה. אם התורה מביאה אותו לידי גבהות הלב וזחיהות הדעת, תורתו נעשית לו סם המוות. העניו נשאר בענוותנותו גם אחרי שזוכה לתורה, ואדרבה, התורה מעדנת את הנפש. במקום גדולתו - שם אתה מוצא ענוותנותו.

הגה"צ רבי אליהו לופיאן זצ"ל היה חסידא קדישא. בזקנותו הוא עלה לארץ ישראל והחל לשמש כמשגיח ומנהל רוחני של ישיבת כפר חסידים.

בְּעֵלָה בְּשִׁבְתּוֹ עִם זְקֵנֵי אֶרֶץ' (משלי לא, ג). הצדיק יושב בעולם האמת בחברתם של הצדיקים ותלמידי החכמים הגדולים - 'זְקֵנֵי אֶרֶץ'. 'צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם ונהנים מזיו השכינה' (ברכות י"ז ע"א), הם מדברים דברי תורה, והוא משתתף עימם כאחד מן החבורה. אשרי חלקו!"

"אך מה יהיה איתי?!" - זעק רבי אליהו, ואנחה כבדה פילחה את ליבו הטהור. "כשאבוא לעולם האמת, יאמרו לי: כשהיית בעולם הזה ישבת ב'מזרח', אם כן גם בעולם העליון נושיב אותך ב'מזרח', יחד עם זְקֵנֵי אֶרֶץ'. חבורת הצדיקים הגדולים ידברו ביניהם בדברי תורה, ואני? - בור ועם הארץ שכמוני, לא יהיה לי מושג על מה הם מדברים. אני, הקטן והדל בתורה ובמעשים, אאלץ לנשוך את שפתיי ולנצור את לשוני. קלוני יתגלה ברבים. בושה וכלימה תכסה את פני, ולא אבכה?!"

"כשאני נכנס לבית המדרש כולם קמים לכבודי. אחד הבחורים מסדר לי את הסטנדר, מניח עליו את הסידור. בקריאת שמע שליח הציבור ממתין לי עד שאסיים. הדבר חוזר על עצמו בתפילת שמונה עשרה. כולם ממתנינים לי בסבלנות עד שאסיים את תפילתי, ורק אז שליח הציבור מתחיל בחזרת הש"ץ".

"אני זוכה לכבוד מלכים", המשיך רבי אליהו. "אולם כשאני חושב על כך, אני נתקף פחד ואימה. מדוע כולם מכבדים אותי ודואגים לצרכיי? כי הם בטוחים שאני אדם גדול, צדיק וירא שמים. אולם אני הרי מכיר את עצמי יותר טוב מכולם, אני יודע היטב את פחיתות ערכי".

"כאן, בעולם הזה, אנשים יכולים לטעות בי" אמר רבי אליהו. "מתי תיוודע האמת? כשאבוא לעולם הבא".

"שלמה המלך אומר ' נוֹדַע בְּשִׁעָרִים

נתינת התורה - במדבר דווקא ולא בארץ ישראל

ישראל בסיני, בלאו הכי לא נהגו עד כניסתם לארץ, לאחר ירושה וישיבה, ואם כן מדוע לא להמתין עם מתן תורה עד שכל המצוות תהיינה רלוונטיות לקיום?

אלא, שהיא הנותנת: הקב"ה נתן את התורה דווקא במדבר, כדי להורות שגם בתקופות כאלו שבני ישראל ימצאו ב"מדבר", בחשכת הגלות, בין גויים, כאשר צרות וייסורים יהיו מנת חלקם - גם אז הם מצווים בתלמוד תורה, ואינם יכולים לפטור את עצמם ממנה.

לוי היתה התורה ניתנת בארץ ישראל, במקום הטוב והשפע, היה ניתן לבוא ולטעון שבתקופות אפלות ובמצוקות העיתים - יש "פטור" מתלמוד תורה, וכדי לשלול טענה כזאת - ניתנה התורה במדבר!

ומכאן ילמד כל יחיד: גם בתקופות שעול הפרנסה כבד מנשוא, החובות משתרגים עד למעלה ראש - אין

וידבר ה' אל משה במדבר סיני (במדבר א, א).

עם ישראל קיבלו את התורה במדבר, ב"מקום הרע הזה לא מקום זרע ותאנה וגפן ורמון ומים אין לשתות" (במדבר כ, ה), "במדבר הגדל והנורא נחש שרף ועקרב וצמאון אשר אין מים" (דברים ח, טו).

נשאלת השאלה, מדוע הקב"ה לא המתין ונתן את התורה לאחר שבני ישראל נכנסו לארץ ישראל, והתיישבו "איש תחת גפנו ותחת תאנתו", בהשקט ובטח, נהנים ממעלותיה המיוחדות של ארץ ישראל, ארץ טובה, זבת חלב ודבש, "ארץ נחלי מים... ארץ חטה ושעורה וגפן ותאנה ורמון... לא תחסר כל בה" (דברים ח, ז-ט), ארץ אשר אפילו האוויר שבה מחכים (כבא בתרא קנח ע"ב), ואז יכלו לקבל את התורה ביקור מנוחת הדעת, ביקור מתיקות ושמחה?

זאת ועוד, חלק מהמצוות שהצטוו

מיטה טובה, סטנדר נוח, גמרא עם אותיות בהירות ומאירות עיניים, ופירושים בצדי העמוד, אז הייתי יושב ולומד תורה...

אך האמת היא שלא זו דרכה של תורה. מדוע ניתנה תורה במדבר? כדי ללמדנו שאל לו לאדם לחפש תנאים נוחים כדי ללמוד, ואפילו להיפך.

במדבר אין מאכל ומשקה ואין חנויות בגדים ונעליים, אין שם נוחות ובוודאי שלא פינוק, אבל כך זוכים לתורה!

אם תהיה מוכן לוותר על כל ענייני החומר, תזכה בתורה!

יתירה מזאת, כאשר אדם מוותר על צרכי העולם הזה כדי לזכות בתורה, הרי הוא מתחזק במידת הביטחון, והוא זוכה שהקב"ה מזמן לו את פרנסתו. "הַשְׁלַךְ עַל ה' יְהַבֶּךָ וְהוּא יִכְלְפֶךָ!" (תהלים נה, כג).

פֶּטוּר מִתְלַמּוּד תּוֹרָה וּמִקְבִיעוֹת עֵינַיִם לְתוֹרָה! עליו ללמוד מקבלת התורה שהיתה במדבר, בארץ לא זרועה, במקום נחש שרף ועקרב, במקום שאין בו לא מים לשתות ולא לחם לאכול, ואף על פי כן קיבלו בו אבותינו את התורה.

הוא אשר כתב הרמב"ם (הלכות תלמוד תורה פרק א הלכה ח): "כל איש מישראל חייב בתלמוד תורה, בין עני בין עשיר, בין שלם בגופו בין בעל יסורין, בין בחור בין שהיה זקן גדול שתשש כוחו, אפילו היה עני המתפרנס מן הצדקה ומחזר על הפתחים, ואפילו בעל אשה ובנים - חייב לקבוע לו זמן לתלמוד תורה ביום ובלילה, שנאמר: "וְהִגִּיתָ בּוֹ יוֹמָם וְלַיְלָה" (יהושע א, ח).

ישנם אנשים האומרים בליבם: לו היה לי בית גדול וחדר מרווח ומסודר,

חביבותם של ישראל

טובים, צנועה וכשרה, ואני חפץ בה באמת. לך וכתוב לה כתובה וציין בה את היום בשבוע, את השנה, את החודש, את היום בחודש, את שם המדינה ואת שם המחוז.

והנמשל: הקב"ה ברא את דור המבול ובגלל רעתם העבירים מן העולם, אך לא פירט אימתי. כך עשה גם לדור הפלגה וכן למצרים, לא כתב אימתי נבראו ואימתי כלו מן העולם.

אולם כאשר באו ישראל, אמר הקב"ה למשה: אלו יחסנים בני טובים, בני אברהם יצחק ויעקב. אני מחבבם וחפץ בהם, על כן איני נוהג בהם כמו שנהגתי בקודמיהם. לך כתוב שטר התקשרות ובו תציין את החודש, את היום בחודש, את השנה, וכן תציין

וַיִּדְבֹר ה' אֶל מֹשֶׁה בְּמִדְבַר סִינַי בְּאֶהֱל מוֹעֵד בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי בַשָּׁנָה הַשְּׁנִית לְצִאתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם... שָׂאוּ אֶת רֹאשׁ כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל (במדבר א, א).

מה ראה הכתוב לפרט ולציין את המקום, את החודש ואת השנה שבהם התרחשו הדברים?

אמרו חז"ל במדרש (במדבר רבה א, ה): משל למה הדבר דומה, למלך שנשא אשה ראשונה ולא כתב לה כתובה, לאחר מכן גירשה ולא כתב לה גט. וכך נהג באשה השנייה והשלישית, לא היה כותב להן לא כתובה ולא גט. עד שמצא אשה יחסנית בת טובים, ענייה יתומה, וביקש לשאתה לאשה.

אמר המלך לשושבינו: אל תנהג בה כמו שנהגנו כלפי הקודמות, זו בת

לעילוי נשמת

אורי בן זיוה ז"ל

לְכָל גוֹי" - אצל הגויים לא כתב הקב"ה שטר, כמו שעשה אצל ישראל. ולשם מה נכתב ה'שטר' אצל ישראל? וַיָּרֶם קִנְרוֹ לְעַמּוֹ" (שם קמח, יד) - לרומם את קרנם של ישראל.

שטר ההתקשרות המפורט מלמד על חביבותם של ישראל אצל בורא עולם. אמנם הם עניים ודלים, אך הם כשרים וצדיקים, ועוד מעלה טובה יש בהם - שהם יחסנים גדולים, בני אברהם - יצחק ויעקב.

את שם המחוז ואת שם המקום שבו רוממתי את קרנם.

זהו שאמר הכתוב: "וַיִּדְבַר ה' אֶל מֹשֶׁה בְּמִדְבַר סִינַי" - זהו המחוז. "בְּאֶהָל מוֹעֵד" - זו המדינה. "בְּאֶחָד לַחֲדָשׁ הַשְּׁנִי" - זהו החודש. "בַּשָּׁנָה הַשְּׁנִית לְצֵאתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם" - זו השנה.

ולשם מה נכתב ה'שטר'? כדי לשאת ולרומם את עם ישראל - "שָׂאוּ אֶת רֹאשׁ כָּל עַדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל".

וזהו שנאמר (תהלים קמז, כ): "לֹא עָשָׂה כֵן

תורמים

104 ש"ח

למוסדות אור החיים

כסגולת ר' חיים פלאגי

מקראת הג שבועות

סגולת רבי חיים פלאגי

השפ"א

רבי חיים פלאגי מצוין בספרו 'מועד לכל חי' (סגולה שמוצאת בספר הקדמון 'ספר מעשה הצדקה דף קט ע"ב) **כה דבריו!**

ערב שבועות - יפריש צ"א (91) פרומות וישלים על שיעור ב' פעמים ב"ן (בן בגימטריה 52. כלומר: 2*52=104) ויתנם לתלמיד חכם עני וענין, והוא תיקון לעון אדם הראשון ועון העגל ולפגם הברית, והוא סגולה לחשוני בניים ולקירוב הגאולה

לפרטים: **02-5000455**

ישראל שומרים על ייחוסם

"הביאו לי ספר יוחסין שלכם". כלומר - אתם, בניכם ובנותיכם ממזרים, אבל ישראל שומרים על ייחוסם וכל תולדותיהם ב"מְשִׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם".

בפרשת בחוקותי מפורטות מצוות רבות שניתנו לישראל, והפרשה מסתיימת במילים 'אֵלֶּה הַמִּצְוֹת וְהַמְשָׁפְטִים אֲשֶׁר צִוָּה ה' בְּיַד מֹשֶׁה אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל', ומסמיכותה של פרשת במדבר אליה אנו לומדים במה זכו ישראל במצוות אלו - בזכות ייחוסם, כמו שנאמר כבר בתחילת הפרשה: "שָׂאוּ אֶת רֹאשׁ כָּל עֵדֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם".

ועוד אמר הקב"ה לאומות: רצייתי לתת לכם את התורה אך אתם לא יכולתם לקיים אפילו מצוות פשוטות שבה, כגון 'לא תרצח' ו'לא תנאף', ואם מצוות אלה הן למעלה מכוחם -

וַיִּדְבֹר ה' אֶל מֹשֶׁה בְּמִדְבַר סִינַי... שָׂאוּ אֶת רֹאשׁ כָּל עֵדֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם (במדבר א, א-ב).

במדרש (ילקו"ש במדבר רמז תרפד) מובא: "בשעה שקיבלו ישראל את התורה, נתקנאו אומות העולם בהן מה ראו להתקרב יותר מן האומות. סתם פיהן הקדוש ברוך הוא, אמר להן: הביאו לי ספר יוחסין שלכם, שנאמר 'הָבוּ לֵה' מְשִׁפְּחֹת עַמִּים' (תהלים צו, ז) כשם שבני מביאין, וַיִּתְּיָלְדוּ עַל מְשִׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם' (במדבר א, יח), לכך מנאם בראש הספר הזה אחר המצוות - 'אֵלֶּה הַמִּצְוֹת וְהַמְשָׁפְטִים אֲשֶׁר צִוָּה ה' בְּיַד מֹשֶׁה אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל' (לו, ג), ואחר כך 'וַיִּדְבֹר ה' אֶל מֹשֶׁה בְּמִדְבַר סִינַי... שָׂאוּ אֶת רֹאשׁ כָּל עֵדֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל', שלא זכו ליטול את התורה אלא בשביל היוחסין שלהן".

במה זכו ישראל להתקרב אל הקב"ה יותר מן האומות ולקבל ממנו את התורה? הקב"ה אומר לאומות:

שאל האח הצעיר את האח הגדול:
 "מדוע לא נתת לי את התרופה שנתת
 לבנך, וכך הייתי מתרפא גם אני
 במהירות?"

השיב לו אחיו: "תרופה קלה לא
 הצלחת לבלוע, ואיך היית בולע את
 התרופה המרה?"

כך התורה: בראשיתה היא אומנם
 מרה מעט, אך מי שמתגבר על
 מרירותה - זוכה לרפואה שבה. אומות
 העולם, שלא עמדו אפילו באיסורים
 הקלים שבה, ודאי שלא יכלו לקבל
 את התורה כולה, וממילא לא זכו
 לאורה ומתיקותה.

כיצד יכולתם לקבל עליכם את התורה
 כולה?

משל למה הדבר דומה?

אומר המדרש: משל לכן שאביו מת
 ולקחוהו בית הדין ונתנוהו לאחיו,
 שיגדל אותו. לאח הגדול היה בן בגילו
 של האח הצעיר.

ויהי היום, ושניהם - הדוד והאחין,
 חלו. נתן האב לבנו תרופה מרה
 כלענה, והוא בלע אותה בקושי רב
 - והתרפא. לאחיו, לעומת זאת, נתן
 תרופה קלה יותר, אך אפילו אותה לא
 הצליח האח לבלוע, ומחלתו נמשכה
 כמה ימים.

ניתן להקדיש את העלון לברכה, הצלחה
 זיווג הגון, רפואה שלימה
 או להבדיל, לעילוי נשמה
 לפרטים: 02-5000455
orhachaim4@gmail.com

בכוח זכות אבות

הייחוס של עם ישראל הוא ייחוס חשוב ונעלה:

אברהם אבינו - אברהם העברי, שכל העולם בעבר אחד והוא בעבר השני, ואף כאשר השליכוהו לכבשן האש ולא נטש את אמונתו בבורא עולם.

יצחק בנו - נכון היה להיעקד על גבי המזבח, ופשט צווארו כאשר ניגש אליו אביו לשוחטו לשם בעליו.

שָׂאוּ אֶת רֵאשׁ כָּל עֵדֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית אֲבֹתָם (דברים א, ב).

מלשון הכתוב למדנו, כי לא די ב"מִשְׁפַּחְתָּם", ומזכירים תמיד גם את "בֵּית אֲבֹתָם".

גם כאשר האדם עצמו ומשפחתו הולכים בדרך הישר ועושים רצון ה', עליו לייחסים את עצמו לאבותיו הקדושים, אברהם יצחק ויעקב.

לקראת חג שבועות

סגולת רבי חיים פלאג'י

תשפ"א

תורמים

104 ש"ח

למוסדות אור החיים

כסגולת ר' חיים פלאג'י

רבי חיים פלאג'י מציין בספרו 'מועד לכל חי' (סגולה שמוצאת בספר הקדמון 'ספר מנחת הצדקה דף ק"ט ע"ב) **כה דברי':**

ערב שבועות - יפריש צ"א (91) פרוטות וישלים על שיעור ב' פעמים ב"ן (בן בנימין 52. כלומר: 2*52=104) ויתנם לתלמיד חכם עני וענין, והוא תיקון לעונן אדם הראשון ועונן העגל ולפגם הברית, והוא סגולה לחשוכי בנים ולקירוב הגאולה

לפרטים: 02-5000455

ברחוב רוחות עזות של חילוניות, כפירה ותאוות, ומפילות רבים, רח"ל, וביניהם גם כאלה שעץ משפחתם יציב ואיתן.

וכאן עלינו להפעיל את זכות אבותינו הראשונים, שכולנו, כל יהודי ויהודי מתייחסים אליהם! עמידתם בניסיונות העניקה גם לנו כוחות לעמוד בפני כל רוח וכל פיתוי וכל מלחמה נגד הקדוש והיקר לנו.

כל אחד מאיתנו מסוגל לעמוד מול כל העולם, למסור את נפשו ולשמור על המצוות גם בסביבה רחוקה ומנוכרת. עלינו לאזור את כל כוחותינו ולעמוד בניסיונות, ובעזרת ה' עוד יתקיים בנו הכתוב: "וְהָשִׁיב לֵב אֲבוֹת עַל בְּנֵיהֶם וְלֵב בְּנֵיהֶם עַל אֲבוֹתָם" (מלאכי ג, כד).

ויעקב אבינו - עבר את כל התלאות כאשר היה אצל לבן שביקש לעקור את הכל, ובכל זאת, העיד על עצמו: "עם לבן הרשע גרתי ותרתי" ג מצוות שמרתי, ולא למדתי ממעשיו הרעים" (רש"י בראשית לב, ה).

רגילים לומר שהתפוח לא נופל רחוק מהעץ, אבל לצערנו, אנו מוצאים גדולי עולם שבניהם התרחקו כמטחוי קשת מדרך התורה והמצוות, ונפלו הרחק הרחק מן העץ.

הסיבה לכך היא, שכאשר נושבת רוח סערה, היא מעיפה את התפוח למרחקים.

בדורות האחרונים משתוללות

לכל יהודי המיוחדות שלו לבצע את שליחותו בעולם

לְאִישׁ חֲסִידָךָ" (דברים לג, ח);

יהודה קיבל מלכות, שנאמר: "לא יסור יִשְׁבֵּט מִיְהוּדָה וּמַחֲקֵק מִיַּיִן רָגְלָיו" (בראשית מט, י); משמעון סופרים ומלמדי תינוקות (רש"י בראשית מט, ז); "זְבוּלוֹן לְחוּף יַמִּים יִשְׁפֹּן" (שם מט, יג); "וּמִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל יוֹדְעֵי בִּנְיָה לְעֵתִים" (דברי הימים א יב, לג).

אין כזה דבר "יהודי רגיל"! בכל יהודי יש מיוחדות שאפילו לגאון הגאונים אין, ונתן לו הקב"ה את הכלים והכישרונות הללו כדי שיוכל לבצע בשלמות את התפקיד שנשלח לעשותו בזה העולם.

שָׂאוּ אֶת רֹאשׁ כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁפַּחְתֶּם לְבֵית אֲבֹתְכֶם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת כָּל זָכָר לְגִלְגָּלְתֶּם (במדבר א, ב).

פרשתנו עוסקת, בין היתר, בספירת בני ישראל, כל שבט ושבט ומספר נפשותיו. ורצתה התורה ללמדנו, שלכל יהודי יש את המיוחדות שלו.

הוא איננו עוד מספר שסופרים, "מוֹנֶה מִסְפָּר לְפוֹכְבֵּים לְכָלֶם שְׁמוֹת יִקְרָא" (תהילים קמז, ד) אלא יש לו שם מיוחד ותכונות מיוחדות:

לוי קיבל את עבודת בית המקדש, שנאמר: "וּלְלוֹי אָמַר תִּתְּמִיךְ וְאוֹרִיךְ

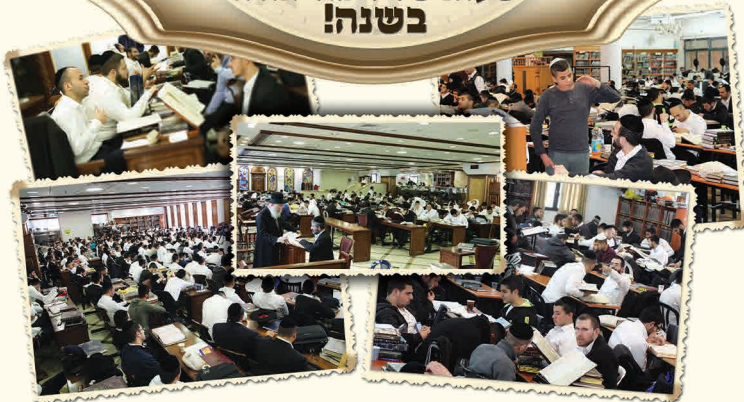

המרכז העולמי לתודעה יהודית מוסדות אור החיים

ע"ש הקדוש רבנו חיים בן עטר זצוק"ל - בראשות הרה"ג ראובן אלבז שליט"א

למעלה מ-
10,555,000
שעות של לימוד תורה
בשנה!

להקדשת יום לימוד תורה
הנלמד ע"י מאות אברכים ובחורים
02-5000455

ניתן להקדיש את הלימוד לעילוי נשמה, לרפואה, לזיווג, להצלחה וכו'

רח' עזרא 1 ת.ד. 5512 ירושלים טל: 5000455 - 02 פקס: 5000502 - 02 orhachaim.org

לחסויות, להפצה, להנצחות
ולקבלת העלון

orhachaim4@gmail.com

או בטלפון: 02-5000455

058-321-3565

נא לציין "עבור חוברת האור לחיים"

החוברת הודפסה על ידי התורמים והמסייעים הי"ו

לרפואת: רמי בן חוה הי"ו, רמי בן אסתר הי"ו, תקוה בת רחל ריקאם הי"ו,
ראובן בן יעריה הי"ו, גרשון חי בן רחל הי"ו, דוד וראובן בני שרית הי"ו,
אילה בת שושנה הי"ו, ישראל בן רימה הי"ו, מיכל בת אסתר הי"ו,
התנוקה נטע בת ג'והנה הי"ו

ולעילוי נשמת: ר' דוד בן איזה י"ל, מרים בת זרהה י"ל,
מוזל בת מרים י"ל, אליעזר בן רגינה י"ל, ר' יהודה בן עישה י"ל,
רחל רוחאם (ללה) בת נרקיס י"ל, תמר בת רגינה י"ל,
רחל בת נגימה כוכבה י"ל, לאה בת פנינה י"ל, אילן בן מוזל י"ל,
מרדכי צבי בן רגינה י"ל, ר' יגאל בן מלכה י"ל, יעקב בן ברטח י"ל,
יהונתן בן מרים י"ל, יוסף בן ציונה י"ל, ר' יצחק בן נעימה י"ל ת.נצ.ב.ה.